

1. Metud byl v naší vsi obecní listonoš,
za první světové války dobýval Caricyn,
vousy měl delší než samotný Krakonoš,
vlály mu ve větru, když kráčel vesnicí.
2. My kluci zírali, byl jako apoštol,
střelný prach, kanóny a vůně machorky,
když roznese dopisy, sedl si před poštou,
a pak vyprávěl válečné historky.
- R: Slyšíš mě smutný můj pošťáku Metude,
jak my jsme věřili že slávy dobudem,
Metude, Metude, Metude,
tys věděl co bylo, tys věděl co bude.
3. Bylo to úžasné, jak hlavy padaly,
bodáky leskly se v záblescích výbuchů,
bílí a rudí se před námi míhali,
přímo jsme cítili pach krve ve vzduchu.
4. Bylo to úžasné, co vše je před námi,
silnější vyhrává a slabší v koutě brečí,
u vrat do stodoly já jsem byl ataman,
a Jura s Matějem stodolu brali ztečí.
- R:
5. Metud byl pro nás kluky největší hrdina
a my jsme toužili řvát hurá se zbraní
a on jen usmál se, ruce dal do klína
a smutně díval se přes náves do strání.
6. Drobátko kulhal, když mraky se sbíhaly,
a my jsme věděli, že ruská střepina,
a tak jsme potajmu taky tak kulhali,
a kleli ostošest jak Metud hrdina.
- R:
7. Život šel pomalu, pomalu ale šel,
a pak se rozneslo, že lidi viděli
jak šedý nákladák někam ho odvážel
a černí havrani na střechách seděli.
8. Pak nový listonoš celé dny hořce pil
a válka smíchala osudy s osudem,
zahynul Matěj i Jura, jen já jsem zbyl,
slyšíš mě smutný můj pošťáku Metude?
- R: